

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-32/12

**Soledad Duarte Hueros
przeciwko
Autociba SA
i
Automóviles Citroën España SA**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Badajoz)

Dyrektywa 1999/44/WE — Uprawnienia konsumenta w przypadku braku zgodności towaru z umową — Brak zgodności o nikłym znaczeniu — Wykluczenie unieważnienia umowy — Kompetencje sądu krajowego

Streszczenie – wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 października 2013 r.

1. *Prawo Unii Europejskiej — Bezpośrednia skuteczność — Krajowe przepisy proceduralne — Przesłanki stosowania — Poszanowanie zasad równoważności i skuteczności*
2. *Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona konsumentów — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związane z tym gwarancje — Dyrektywa 1999/44 — Odpowiedzialność sprzedawcy w razie braku zgodności dostarczonego towaru — Stosowna obniżka ceny w wypadku nikłego braku zgodności — Przepisy krajowe niepozwalające sądowi na przyznanie z urzędu takiej obniżki — Naruszenie zasady skuteczności — Niedopuszczalność*

(dyrektywa 1999/44 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 3, art. 11 ust. 1 akapit pierwszy)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 34)

2. Dyrektywę 1999/44 w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, iż stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, które w wypadku gdy konsument uprawniony do stosownej obniżki ceny towaru określonej w umowie kupna dochodzi przed sądem jedynie unieważnienia tej umowy, którego nie może uzyskać ze względu na nikłe znaczenie braku zgodności, nie pozwalają sądowi krajowemu rozpatrującemu sprawę na przyznanie z urzędu takiej obniżki, chociaż rzeczony konsument nie ma prawa doprecyzować swego pierwotnego żądania ani wnieść nowego pozwu w tym celu.

W istocie system taki wymaga od konsumenta, aby przewidział wynik analizy dotyczącej kwalifikacji prawnej braku zgodności towaru, której definitywnie musi dokonać właściwy sąd, co nadaje ochronie przyznanej konsumentowi przez art. 3 ust. 5 dyrektywy 1999/44 charakter całkowicie niepewny, a więc

nieodpowiedni. Jest tak tym bardziej, jeżeli analiza ta okazuje się szczególnie złożona, przez co rzeczona kwalifikacja zależy w decydujący sposób od postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd rozpatrujący sprawę. W tych okolicznościach przepisy takie nie wydają się zgodne z zasadą skuteczności, gdyż czynią nadmiernie utrudnionym lub wręcz niemożliwym stosowanie ochrony, jaką dyrektywa 1999/44 ma przyznawać konsumentom w ramach postępowań sądowych wszczętych przez nich w wypadku braku zgodności dostarczonego towaru z umową sprzedaży. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, jakie krajowe przepisy proceduralne mają zastosowanie do rozpatrywanego przezeń sporu, i uczynienie wszystkiego, co leży w zakresie jego kompetencji, z uwzględnieniem wszystkich przepisów prawa krajowego oraz uznanych w porządku krajowym metod wykładni, by zapewnić pełną skuteczność art. 3 ust. 5 dyrektywy 1999/44 i dokonać rozstrzygnięcia zgodnego z realizowanymi przez nią celami.

(por. pkt 39, 40–43; sentencja)